

SIRATÓ

A húgomnak hosszú, szőke haja volna.
Míg fésülködne én a tükröt tartanám,
s incselkednék vele: csúnya vagy... nem tetszel...
barátnőid szebbek... — Hadd haragudna rám!

A taknyosan is szép, csöpp csintalan öcsémnek
csúzlit csinálnék, és ha csörrenne az ablak:
magamra vállalnám a kis mesterlövésznek
találataiért megillető jutalmat.

S vasárnap délelőtt, nehogy még rajtakapjon,
valami kedveset füllentenék anyámnak,
s férjét presszóba csalnánk: meséljen újra arról,
hogy menekült meg Ő, s hogy pusztult el a Század.

ŐSZT PILLANTÓ

szőlőszemek

Fél a levél. Postás szelek
hordják szét az idézést.

Járór felhők hangoskodnak.
Tele a kert véresre vert
paradicsommal, virággal.

Rózsafák, kötelek, karók.
Trombita-tulipán-roncsok.
Petúnia-tárogatók.

S dér-zápolyák, zúzmara-horothyk,...!
Micsoda forradalom, hit,
micsoda március volt itt!

Fenyőfa, hadd öleljelek meg!
Egy perc, s a gesztenyék, diók
szemhéjai mind fölrepednek.

ESTE

Édesanyám sír.
Megverték a gondok.

Szobánk sötét,
csak fáradt szeme csillog,
mint két szép őszi csillag.

Édesanyám sír.

S nem Ő tehet róla:
ha elengedném kezét,
a Föld is elforogna
szép lassan alóla!

GUNARAM JAJGASS

Röppenj föl, fehér
gunaram, jajgass!
Magasra szállj,
te csillagtalpas!

Nézd: kipofozva
városok, falvak.
Szállj gitárnyakú
gunaram, jajgass!

Vasvillánk, sarlónk
mind sikolyéles,
menekülj innen:
itt piros tél lesz!

Kereket old az
ördögszekér is,
anyám csomagol,
elmegyek én is.

KALÁSZ MÁRTON

ARCKÉP, KÖZELGŐ STRANDIDÉNYRE

Gyümölcs és gumimatracok
émelyítő szagában
kuporog majd. Kifosztott
méhkas, fülánk-pezségű nyárban –

nem lesz esélye! Utazásról
álmodhatik legföljebb.
Mint sejtelmes lép: a távol.
Itt a nők némán visszaköszönnek,

s előlük pocakosodó
álgöggjét, esetlenül, vigyázva
mélyvízbe gurítja. Ez a rajzás
fejében szünhetne! Hátha, hátha –